

1) Ἀλληγορικός, παραβολικός, οὐχὶ σαφὴς ἔνθ' ἀν.: *Λόγια ἀναγυριστικά* Ρέθυμν. *Ἐλεγα κάμμιτ' ἀναγυριστικὴ μαντινάδα* ἸΚονδυλάκ. ἔνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Δίμουρα μ' ἀγαλξάουσον γαί ψεύτικα μ' ἐφίλειες
κι ἀναγυριστικά 'σανε τὰ λόγια ποῦ μοῦ 'μίλειες
(*δίμουρα* = διπρόσωπα) Ρέθυμν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Στάθῃ ἔνθ' ἀν. «ἀμὲ μὰ δὲν ἐγροίκησα τ' ἀνεγυριστικά σου, | μὰ τὴ ρεσπότη, δάσκαλε, σὰν ἔπρεπε ἡ διδά σου». 2) Τὸ οὐδ. τοῦ πληθ. ἀναγυριστικά τά, ἡ ἀμοιβή διὰ τὸ γύρισμα παλαιῶν ἐνδυμάτων *Λεξ. Δημητρ.* Συνών. *γυριστικά* (ιδ. *γυριστικός*). Πβ. ἀναγυρίζω Β 1.

ἀνάγυρος ὁ, (I) Κρήτ. Λευκ. Στερελλ. (Λαμ.) Χίος κ. ἀ. ἀνάγιουρος Πελοπν. (Μάν.) ἀνάυρος Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) ἀλάυρος Κάρπ. ἀνόγυρος Χίος ἀλόγυρος Ἴων. (Σμύρν.) Κεφαλλ. Πάρ. Σῦρ. Χίος — Κορ. Ἄτ. 4, 8.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. γῦρος.

1) Δρόμος κυκλοειδὴς καὶ μὴ κατ' εὐθείαν φέρων, περίοδος, λοξοδρομία ἔνθ' ἀν.: *Ἐκαμα μεγάλ' ἀνάγυρ' ὥστε νὰ 'ρθω* Κρήτ. *Γιὰ νὰ 'ρθῃς 'ς τ' ἀδέλι μὴ βὰς τὸ δρόμο, παρὰ νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ παράστρατο, ἀπὸν δὲν εἶν' ἀνάγυρος αὐτόθι. Κάμαμε ἓνα ἀλόγυρο γιὰ νὰ τὸ 'βρωμε* Σῦρ. *Ἐκαν' ἐν' ἀνάυρο κ' ἐγύριζ' ἀπ' ἄλλη σιράτα 'ς τὸ σπῖτι* Ἀργυροῦδ. Συνών. ἀπόγυρος. 2) Σύμπραξις πολλῶν πρὸς ἐργασίαν ἀπαιτοῦσαν πολλὰς χεῖρας Κρήτ.: *Ἀνάγυρο θέλει αὐτὴ ἡ δουλειά.*

ἀνάγυρος ὁ, (II) Δλημάδ. Δασικ. βλάστ. Ἑλλάδ. 84 ἀρούνος Σύμ. ἀρούνας Σύμ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀνάγυρος. Ὁ τύπ. ἀρόϋνος ἐκ τοῦ *ἀνόϋρος κατ' ἀντιμετάθεσιν τῶν φθόγγων ν καὶ ρ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,432, Ἀκαδ. Ἀναγν. (1915) 3,75 καὶ ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 370 κέξ.

Τὸ φυτὸν ἀνάγυρις ἡ δύσοσμος (*anagyris foetida*) τῆς τάξεως τῶν ἐλλεβοκάρπων (*rapillionaceae*) φυτὸν δηλητηριώδες καὶ δύσοσμον. Συνών. ἀζωγυρξά, ἀζωγύρι, ἀζώγυρος, ἀναγυρξά, ἀναγύρι, βρομοκλάρι, βρομοξυλξά. [**]

ἀνάγω ἀμάρτ. ἀνάγον Λέσβ. ἀνάξω Ζάκ. Πελοπν. (Καρδαμ. Λακων. Μάν. Ὀλυμπ.) Μετοχ. ἀναοῦσα Πελοπν. (Καρδαμ. Λακων. Μάν.) — (Ἀθηνᾶ 37 (1925) 184) ἡναοῦσα Πάρ.

Τὸ ἀρχ. ἀνάγω = ἐγείρω, σηκώνω. Διὰ τὸν καταβιβασμὸν τοῦ τόνου εἰς τὴν μετοχ. ἀναοῦσα ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,121.

Α) Μετβ. 1) Ἐγείρω, ὑψώνω τὴν χεῖρα ἀπειλητικῶς Πελοπν. (Μάν. Ὀλυμπ.): *Ἀναξε τὸ χέρι σου καὶ βλέπουμε!* (ἀπειλή πρὸς τὸν ἀπειλοῦντα ὅτι θὰ κτυπήσῃ) Μάν. Καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντικ.: *Σὲ ποῖον νομίζεις ὅτι ἀνάξεις; εἶναι κοντὸ τὸ χέρι σου νὰ βαρέσῃ ἐμένα!* Ὀλυμπ. *Ἀναξε νὰ τὸνε βαρῇ μὲ τὸ ξύλο* Μάν. *Ἀπάνω π' ἀναξε γιὰ νὰ μὲ βαρέσῃ τοῦ χώνω* δγὸ γουστουκξές Ὀλυμπ. *Σὺ ν' ἀνάξῃς κ' ἐκείνη νὰ κρούῃ ἢ νὰ βαρῇ* (φρ. ἀστεία λεγομένη ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πρὸς τὸν γαμβρόν, ὅταν τοῦ παραδίδῃ τὴν νύμφην) Μάν. Πβ. ἀναξερβίζω. β) Προσποιοῦμαι ὅτι θὰ χτυπήσω, ἀπειλῶ Πελοπν. (Μάν.): *Ἀνάξω τὸ σκυλλί μὲ τὸ ξύλο.* 2) Μετακινῶ τι πρὸς τὰ ἐμπρὸς Πελοπν. (Μάν.): *Ἀνάξω τὸ σύνορο.* 3) Αὐξάνω, μεγαλύνω τι Πελοπν. (Μάν.): *Θὰ ἀνάξω τὸ σπῖτι μου.*

Β) Ἀμτβ. 1) Προσπαθῶ νὰ σηκωθῶ Πελοπν. (Μάν.): *Τί ἀνάξεις τόσες φορὲς καὶ δὲ σηκώνεσαι;* 2) Κινοῦμαι, παρέχω σημεῖα ζωῆς Ζάκ. Λέσβ. Πελοπν. (Μάν.): *Δὲν ἀνάξει* Μάν. *Οὔτε μιλεῖ οὔτε ἀνάξει* Ζάκ. || Φρ. *Ψ'χὴ δὲν*

ἀνάξ' (οὐδεὶς φαίνεται) Λέσβ. Συνών. *σαλεύω*. 3) Ὑπερβάλλω εἰς ἀγώνισμα, ὑπερτερῶ Πελοπν. (Καρδαμ. Λακων. Μάν.): *Ξαναπήδηξα κι ἀναξα ἓνα χνάρι* Λακων. *Ρίχνω τὸ λιθάρι καὶ σιγὰ σιγὰ ἀνάξω αὐτόθι.* 4) Αὐξάνομαι Πελοπν. (Μάν.): *Ἡ μέρα ἀπὸ τ' ἀγι - Ἀντροξὸς ἀνάξει.* *Τὰ πρόβατα ἀνάξουν* (παράγουν περισσότερην ποσότητα γάλακτος).

Ἡ μετοχ. ὡς οὐσ. 1) Πηγὴ (ὡς ἀνάγουσα τὸ ὕδωρ, ἀναβρύνουσα) Πάρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναβάλλουσα. 2) Ἀνωφέρεια, ἐν τῇ μεταφ. φρ.: *Ὁ ἄρρωστος πάει πότε τὴν ἀναοῦσα καὶ πότε τὴν καταοῦσα* (πότε καλυτερεύει, πότε χειροτερεύει. Συνών. φρ. *πάει πότε τὸν ἀνήφορο, πότε τὸν κατήφορο*) Πελοπν. (Καρδαμ.)

ἀναγωγή ἡ, Καππ. (Σιλ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναγωγή, ὅπερ παρὰ τοῖς μεταγν. ἐδήλου καὶ τὴν τῶν φυτῶν περιποίησιν.

Ἀγωγή, παίδευσιν.

ἀνάγωγος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάγωγος = ἀτίθασος, ἀδάμαστος.

Ὁ ἐστερημένος ἀγωγῆς, ὁ κακῶς ἀνατεθραμμένος: *Ἀνάγωγος ἄνθρωπος.* *Ἀνάγωγο κορίτσι - παιδί.* Ἡ σημ. καὶ μεταγν.

ἀναγωνιάζω ἀμάρτ. ἀναωνιάζω Κάρπ. ἀνω-
νιάζω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γωνιάζω.

Ὁργώνω τὸν ἀγρὸν διαγωνίως. Συνών. ἀνακεφαλίζω.

ἀναγώνισμα τό, ἀμάρτ. ἀναώνισμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγωνιάζω.

Τὸ διαγώνιον ὄργωμα τοῦ ἀγροῦ: *Ἡ τέχνη τοῦ ζευγᾶ εἶναι τ' ἀναώνισμα.* Συνών. ἀνακεφαλίσμα.

ἀναδακκώνω ἀμάρτ. ἀνεδακώνω Μύκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. δακκώνω.

Δάκνω: *Ἀνεδακώνω τὰ χεῖλή μ'.*

ἀναδακρύζω Ἀθῆν. Αἰγιν. Κάρπ. Ρόδ. — ΚΚρυ-
στάλλ. Ἔργα 2,128 ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 119
— Λεξ. Δεῆκ Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. δακρύζω.

Δακρύω ἔνθ' ἀν.: *Ὁ ξένος ἀναστέναξε βαθῆ, καὶ εἶπε*
κι ἀναδάκρυσε ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. || Παροιμ. *Ἀφοῦ*
'ποκλάψαν οἱ γραιῖς, ἀναδάκρυσε κ' ἡ χήρα (ἐπὶ τῶν παρα-
καίρως πρᾶττόντων τι) Κάρπ. || Ἄσμ.

Γῆς καὶ περιθαλάσσια κλαίω κι ἀναδακρύζω
Ἀθῆν.

Σύρνει ἡ κόρη τὸ νερὸ καὶ μάτια δὲν κοιτάζει,
'ς τοῖς τριαντατέσσερες σικλῆς κινᾷ κι ἀναδακρύζει
Ρόδ.

Σήκωσε ἡ γραιὰ τὴ ρόκκα, | χαμωγέλασε τ' ἀγώρι,
ἀναδάκρυσεν ἡ κόρη

Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναδακρυώνω.

ἀναδάκρυσμα τό, Λεξ. Δεῆκ

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδακρύζω.

Τὸ νὰ δακρύζῃ τις, δάκρυσμα.

ἀναδακρυώνω Κρήτ. Κάρπ. — (Νεοελλ. Ἀνάλ.
Παρνασσ. 1,144) ἀναδακρυώνου Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. δακρυώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μπεργαδ. Ἀπόκοπ. στ. 267 (ἐκδ. ἘLegrand
Biblioth. grecq. vulg. 2,107) «μ' ἓνα ὀμμάτιν νὰ γελᾷ,
μ' ἄλλον ἀναδακρυώνει» (διορθωτέον: ἄλλο ν' ἀναδα-
κρυώνει).

ἀναδακρύζω, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ὁ ἄδρας γῆ ἢ γυναικα ποῦ σαυρίζει ἀναδακρύνει καὶ χασμουρεῖται (γῆ = ἦ, σαυ-ρίζω = θεραπεύει δι' ἐπιδόων) Κρήτ. || Παροιμ. Ὅταν ὅλοι ἀπὸ λάρου, τότε ἡ χήρα ἀναδακρύνει (ἐπὶ τῶν παρακαίρως γινόμενων) Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. ἔνθ' ἀν. Ὅντεν ἀποκλαῖαν οὔλοι, ἀναδάκρυνε κ' ἡ χήρα Κρήτ. (συνών. τῇ προηγουμένῃ).

ἀνάδεια ἡ, Νάξ. (Βόθρ.) — Λεξ. Δημητρ. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀδεια. 1) Εὐκαιρία ἔνθ' ἀν.: Τὴν ἀνάδεια σὸχω νὰ κάθωμαι νὰ τοῦ κουβεδιάζω; (σὸχω = σοῦ ἔχω) Βόθρ. Θαρεῖς πῶς ἔχω τὴν ἀνάδεια σου; αὐτόθ. Συνών. ἀδεια 3, ἀδεια-νάξ 1, ἀδειασι 1, ἀδειασιὰ 1, ἀδειοσύνη, ἀδειότη. 2) Ἐλλειψὶς ἐργασίας, ἀνεργία Λεξ. Δημητρ.: Ἐχουμε ἀνάδεις. Συνών. κεσάτι.

ἀναδειάζω Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀδειάζω. 1) Δὲν ἔχω ἐργασίαν, σχολάζω Λεξ. Δημητρ. 2) Ἐκκενώνω τι ἔνθ' ἀν.: Ν' ἀναδειάσης τὸ σπῖτι, γιατί τὸ νοίκιασα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀδειάζω Β 1.

ἀναδειανός ἐπίθ. ΑΜανούσ. Τραγοῦδ. 2, 116. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀδειανός. Ὁ ἔχων τὰς χεῖρας γενάς: Ἄσμ. Μάριω μου, ποῦ χεῖς τὸ σταμνὶ κ' ἦρθες 'ς τὸ σπῖτι ἀναδειανή; Πβ. ἀδειανός 2.

ἀναδείχνω λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Ἡπ. Τῆν. Μέσ. ἀναδείγνομαι Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναδεικνύω = ἐπιδεικνύω, καθιστῶ γνωστόν.

1) Καθιστῶ τινα σπουδαῖον, προάγω κοινωνικῶς λόγ. κοιν.: Τὸν ἀνάδειξαν οἱ περιστάσεις - τὰ προτερήματά του. Τὸν ἀνάδειξε ὁ θεὸς του. Ἀναδείχθηκε γρηγόρα. 2) Δεικνύω Ἡπ.: Ἄσμ.

Δὲν ἔχω γλώσσα νὰ σοῦ εἰπῶ, μιλιὰ νὰ σὲ λαλήσω, δὲν ἔχω χειροπάλαμο γιὰ νὰ σ' τὸν ἀναδείξω (λέγει ἡ Παναγία πρὸς τὸν Ἰωάννην). 3) Ἐμφανίζομαι ὡς βρικόλακας Τῆν.: Ἀνέδ' ξεν ὁ δεῖνα. Συνών. βρικόλακιάζω. 4) Μέσ. ἀποκαλύπτομαι, ἀποδεικνύομαι Μέγαρ.: Ἀμέσως ἀναδείκτη, ἅμα πῆρε ψεύτικο ὄρκο, ἔπαθε ὁ ἄδρας της.

ἀναδέλφωτος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.) ἀδέλφωτος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀδέλφωτος < *ἀδελφώνω, δι' ὃ πβ. ἀδερφώνω. Τὸ ἀδέλφωτος κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ *ἀδελφωτός τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ ἐστερημένος ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς Πόντ. (Σάντ.) 2) Ὁ μὴ ἡγαπημένος ἀδελφικῶς, ἐπὶ ἀδελφοῦ Πόντ. (Χαλδ.): Γνωμ.

Τ' ἀδέλφᾱ τ' ἀναδέλφωτα δέντροῖ χωρὶς τὰ φύλλα (οἱ μὴ ἡγαπημένοι ἀδελφοὶ ὁμοιάζουν πρὸς δένδρα χωρὶς φύλλα).

ἀνάδεμα τό, (I) Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) — ΓΚυριακ. Περονόσπορ. 24 ἀνάδεμα Νίσυρ. ἀνέδεμα Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδένω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ σύνδεσις διὰ κόμβου τῶν δύο τμημάτων τοῦ νήματος τοῦ θραυσθέντος κατὰ τὴν ὕφανσιν Ἰων. (Κάτω

Παναγ.): Μοῦ 'σπασεν ἡ κλωστή ἐκεῖ ποῦ 'φαινα καὶ ἦκαμα κ' ἐγὼ ἀνέδεμα. β) Τεμάχιον νήματος, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει πρὸς σύνδεσιν τῶν δύο τμημάτων τοῦ θραυσθέντος κατὰ τὴν ὕφανσιν νήματος Κρήτ.: Βρὲς ἓνα κομμάτι ἀνέδεμα καὶ ἀνέδεσέ μου το σὲ 'κεινὲ τὴ κλωστή. 2) Μαγικός κατάδεσμος Κρήτ.: Ἀνάδεμα πρέπει πῶς τοῦ 'χουνε καωμένο καὶ δὲ βορεῖ νὰ πάρη ἀπάνω δου. Συνών. δεματικό.

3) Ἡ προσκόλλησις ἀπορφανισθέντος ἐριφίου ἢ ἀρνίου εἰς ἄλλην θετὴν μητέρα, τὴν ὁποίαν τοῦ λοιποῦ θηλάζει Κρήτ.: Ἀνάδεμα ἀρνιοῦ - 'ριφιοῦ.

4) Ἡ διὰ περιδέσεως στήριξις τῶν κλημάτων ΓΚυριακ. ἔνθ' ἀν.: Αὔριο θά 'χωμε ἀνασήκωμα καὶ ἀνάδεμα τῶν ἀμπελιῶν. 5) Δέσμη Κέρκ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.): Ἀνάδεμα τοῦ σιταριοῦ Κέρκ. Ἐφκειασα τὸ ἀνάδεμα Ἀκαρναν.

Συνών. δεμάτι, χερρόβολο. 6) Κηλεπίδεσμος Κεφαλλ.: Αὐτὸς σφίγει τὸ ἀνάδεμα ὅσον ὁχ τὸ 'σωβράκι. Συνών. δέμα.

7) Σάκκος τετράγωνος ἀναρτώμενος διὰ δύο ταινιῶν ἐκ τῶν ὧμων καὶ χρησιμεύων ὡς λίκνον διὰ τὰ βρέφη καὶ δι' ἄλλας ἐξοχικὰς χρήσεις Νίσυρ. 8) Φράγμα αὐλακος, ὅθεν ἀρχίζει νέος ἀγωγὸς ὕδατος Κρήτ.: Λένω τ' ἀνάδεμα τ' αὐλακιοῦ. Συνών. ἀμπολή 2 β, δέσι, δεσιά, κόφτρα (ἰδ. κόφτης).

ἀνάδεμα τό, (II) Ἡπ. Παξ. Πελοπν. (Μαζαίικ.) — ΚΘεοτόκ. Οἱ σκλάβ. 12 ΑΚαρκαβίτσ. Ζητιᾶν. 157 Μποῆμ Ντόπ. ζωγραφ. 102 ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 78 ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρ. 63. ἀνάδιμα Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδέύω.

1) Ἀνακίνησις, ἀνάδευσις ἔνθ' ἀν.: Μὲ ξύλο ἔκαμε ἀνάδεμα τοῦ γαλατιοῦ Παξ. Παρακολουθοῦσε κάθε ἀνάδεμα τοῦ κορμιοῦ του ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἀν. Ἐνα θρόισμα πρὸ δύνατο, καῖτι σὰν ἀνυπόμονων ψυχῶν ἀνάδεμα ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀναδεμῆ 1, ἀνακάτεμα, ἀνακάτωμα. Πβ. ἀναδεμός. β) Ἀνασκαφὴ χώματος Πελοπν. (Μαζαίικ.) 2) Τὸ ἀναδευθέν, τὸ ζυμωθὲν ἄλευρον Ἡπ. Συνών. ἀναδεμῆ 2.

ἀναδεμῆ ἡ, Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. ἀναδιμῆ Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀναδ'μῆ Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδέύω.

1) Ἀνάδεμα (II) 1, ὁ ἰδ., Ἡπ. (Χουλιαρ.) β) Μεταφ. διατάραξις τῆς τάξεως Λεξ. Δημητρ.: Τέτοια ἀναδεμῆ 'ς τὸ χωριὸ δὲν εἶχε ξαναγίνει. 2) Τὸ ἀναδευθέν, τὸ ζυμωθὲν ἄλευρον Ἡπ. Συνών. ἀνάδεμα (II) 2. β) Ἡ διὰ τὴν ζύμωσιν τοῦ φυράματος χρησιμοποιουμένη ζύμη Ἡπ. (Ζαγόρ.): Φέρε τ'ν ἀναδιμῆ ἰδῶ ν' ἀναπιάνον τὸ προυνζύμ'. Συνών. μαγιά, προζύμι.

ἀναδεμὸς ὁ, Κορσ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδέύω.

Σύγχυσις, ταραχὴ: Ἀναδεμὸς ἐγίνη ἀναμεταξὺ 'ς τοὺς δεῖνα. Συνών. ἀνακατισμός, ἀνακατούρα, ἀνακάτωμα, ἀνακατωμός, ἀνακάτωσι, ἀνακατωσιά, ἀνακατωσούρα. Πβ. ἀνάδεμα (II) 1.

ἀναδεντράδα ἡ, Κάρυστ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνεντράδα Τῆν. ἀνεδράδα Ἀνδρ. ἀλεντράδα Ἰκαρ. ἀλεντρούδα Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀναδενδράς. Ὁ τύπ. ἀνεντράδα καὶ ἀλεντράδα κατ' ἀνομ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 436. Ὁ τύπ. ἀλεντρούδα κατ' ἄλλα εἰς - ούδα.

Ἀμπελος στηριζομένη ἐπὶ δένδρου ἢ ἱκρίωματος ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Μαυρειδερὴ μου λεμονιά, 'ψηλή μ' ἀναδεντράδα, φαρμάκι ποῦ μὲ πότισες αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα

